

Nerede Doğarsak Doğalım Mevsimleri Seçme Zorunluluğumuz Yok

— safdeha · 13 Kasım 2019

Kim doğmuyor ki dört duvarda... Doğa doğarken Nisanda yağmuruyla coşarken, bizim doğmak için Nisanı beklemek gibi bir zorunluluğumuz yok. Dokuz ay on gün ve doğum... Belki lapa lapa kar yağıyor, belki Temmuz güneşi yakıyor... Hatta güneşi bile görmeden, ay görünmezken! Kıssa odamız da ısınma cihazları, güneş yerine lambalar oluyor... Doğada ki sesleri duymak için yatağımızın etrafında çeşitli ses veren oyuncaklar... Kimi villada, kimi mağarada, kimi tuvalette doğuyor... Annesine ve varlığına bağlı her şey. Adaletin terazisinde ki kefelere bozulmuş... Sonuçta herkes büyüyor... Mevsimlere bakmadan. Nisan yağmurlarına aldırılmadan...

Nedendir bilmem ben aklım ermeye başladığından beri baharı, özellikle Nisanı çok seviyorum. Yağmur yağışındaki bestelenmiş ses, Orta Asya'dan, bozkırda ki at binişinden, koşmasından, toprağın kokusunu burnuma, sesini dimağıma yayıyor. Toprakla suyun buluşması beni alıp bilmediğim zamanlara sürüklüyor. Kulağıma gelen sesler, ninniyle başlayan, kılıç sesiyle savaşmayı öğreten... Islandıkça diriltten gençliğimle tanıştıyorum. Vatanım Türkiye ama ne vatanlardan ne topraklardan ne fetihlerden ne kargaşalardan geldiğimi ve tarih bilincimi bana hatırlatıyor. Belki mevsimlere göre doğma zorunluluğum olmasa da, tarihe göre mizacımın değişmediği ve aynı kültürü yaşattığımı görebiliyorum. Hep çadır da doğan o yıllar çok geride de kalsa, doğum ile şahlanan sevinç aynı. Temenni ve dilekler aynı.

Ben kışı nedense sevedim. Çok soğuk geliyor bana... Üstelik çok kalın giymek zorundayım. Kış geldiğinde dimdik ayakta duramıyorum. Beli bükülmüş yaşlılar gibiyim. O kadar çok şikâyet ediyorum ki... İşin aslı da ben kışın tam ortasında doğmuşum. Üstelik rakımı çok yüksek bir köyde... Bu sevgisizlik doğduğum zamana tepki mi acaba? Hani sımsıcak bir günde, tesettüre bürünmüş az giysiyle gezmek varken! Üstelik giysi denen parçaya esir olmamışken... Kış yoksa kefeni giymiş ve ölümü hatırlatan bir zaman dilimi mi? Ölen kişiler, o soğukluğu hissediyorlar mı ki... Çürüyüp gittiklerini biliyoruz kemiklerinden. Demek ki, ölüm geldiğinde mevsimlerin bir hükmü de kalmayacak, kışın da... Ama dünyada olmak tatlı geliyor. Ben yine de giysileri giyeyim, kıştan da şikâyet etmeyeyim.

Zaman ve tarih, doldur boşalt aynıları... Mevsimler de... Bir tek biz değişiyoruz gibi hissediyoruz ama kim bilir geçmişte benim gibi hisseden ve düşünenler de vardı. Ne kadar değişse de elimizdeki oyuncaklar ve mekânlar... Ah bir geriye doğru bakabilsek, kulağıma gelen sesleri duyabilsek, aynıları yaşamaz, mevsimler gibi dörde bölünmeyiz. Nerede doğarsak doğalım, en sonunda ilahi aşka kavuşmak menziliz. Eğer o menzil şaşırırsa vay halimize... Kimin ne dediği, nasıl övdüğü, sen neymişsin dediğinin bir manası olmuyor ki, öldüğümüzde...

Ölüm dedimde, her olayı, anı ve gördüklerimizi dünyayla kıyaslıyoruz. Ayrılık gibi... Özlem gibi... Öylesi

kopuş, kıyamet deriz. Dünyadan ayrılık, ne kadar zor gelir bize. Hani Allah ömür verse, hep genç kalsak, asla bu dünyayı terk etmeyiz de, ne yazık ki yaşıyoruz. Yaşamak öyle güç geliyor ki, işe yaramaz bedenle... O kadar işkence verir ki, o yaşlarda keşke ölse diyen, acılardan kurtuluş gibi gören bir ölüm senaryosu doğar bilinçlere... Bu dünya her ne kadar sevimli gelse de acısı, ruhumuzu en derinliklerine işler. Ayın gel gitleri gibidir bu! ne bu dünyaya sığarız ne de öbür dünyaya, Arasat'ta dolaşır dururuz adeta.

Dünyadan her göçen kişi canlansa, hani bir de cennetten gelse, der ki, biz bu dünyaya boşa aldığımız, boşuna Rabbimize karşı suç işlemişiz. İyi ki, tövbe etmişiz de Rabbim razı gelmiş bizden derlerdi, sevinçle. Dünya, ahiretle asla kıyaslanmaz da... Tek sorun, bizim Yunanlılara karşı düşmanlıkla büyütüldüğümüz gibi, öbür dünyaya sevgiyi esirger büyüklerimiz. Ölüm çok korkunç, dehşetli gibi hissettirilir. Karanlıktır. Hatta düşman bile ölümlle tehdit eder. Ölümle korkutur ve namus, vatan dahil her şeyini alır uğruna. Hiç kimse nasılsa öleceğiz, nasılsa Rabbimize-aşkıma kavuşacağız, sen nasıl beni ölümlle korkutursun demeyiz. Düşmanla savaşmayız. Suriyeli'ler gibi başka vatanlara iltica ederiz. Rezil rüsva oluruz işte...

Doğum, gençlik, yaşlılık ve ölüm... Dört mevsimdir dünya hayatı... Ömrümüz varsa hepsine erişiriz. Hiç bir safhasını seçme tercihimiz de yok. Allah'ı bilip de aşkla yaşayana ne mutlu, ne mutlu...

Saffet Kuramaz